

Οι Τρεις Χελώνες

ένα μυθοπλαστικό ιστόρημα

του Κώστα Βουλαζέρη

<https://www.fantastikosorizontas.gr/kostasvoulazeris>

Μια φορά κι έναν καιρό σ'ένα παλιό βασίλειο, ήταν ένας αγρότης στους Ακριανούς Τόπους, όπου όλοι οι αγρότες ήταν και λίγο πολεμιστές, γιατί εκείνα τα μέρη τα λυμαίνονταν άγρια θηρία, ληστές, και χαμοδράκια. Αυτός ο αγρότης είχε μια γυναίκα μεγάλης ομορφιάς, που πολλοί στα τριγυρινά χωριά ζήλευαν την ομορφιά της. Μια μέρα, ενώ η γυναίκα του αγρότη είχε πάει να μαζέψειμανιτάρια στα άκρα του δάσους, μια συμμορία ληστών όρμησε μέσα από τις σκιές και την έκλεψε.

Ο αγρότης, έχοντας επιστρέψει από το χωράφι, περίμενε τη γυναίκα του να επιστρέψει κι εκείνη· αλλά μάταια. Στο μυαλό του δεν μπήκε τίποτα το ύπουλο· της είχε απόλυτη εμπιστοσύνη. Φοβήθηκε, όμως, για τη ζωή της, γιατί οι Ακριανοί Τόποι ήταν αληθινά στα άκρα του βασιλείου και οτιδήποτε κακό μπορούσε να συμβεί. Πέρα από τους Ακριανούς Τόπους ορισμένοι έλεγαν ότι ο κόσμος τελείωνε και μονάχα το Σκοτάδι και το Χάος βασιλευαν...

Ο αγρότης, λοιπόν, πήρε το σπαθί του και την ασπίδα του και πήγε να αναζητήσει τη γυναίκα του στα άκρα του δάσους όπου ήξερε ότι εκείνη είχε κατευθυνθεί για να μαζέψειμανιτάρια. Έψαξε γι'αυτήν μες στο κοκκινωπό λιόγερμα, φωνάζοντας το όνομά της· μα, καθώς οι σκιές ολοένα και πυκνώναν γύρω του, δεν μπορούσε να τη βρει πουθενά, μήτε άκουσε καμιά απόκριση από εκείνη, έστω κι απόμακρη.

Τότε, όμως, μέσ' από τα σκοτάδια που έμοιαζαν ζωντανά σχεδόν, ξεπήδησε ένα χαμοδράκι: μια φιγούρα σκυφτή, καμπούρικη ίσως αλλά που κινιόταν σβέλτα και πονηρά. Φορούσε ρούχα φαρδιά, από μαύρο δέρμα· και στο κεφάλι του ήταν ένα μαύρο καπέλο, ψηλό και πλατύγυρο: τόσο μεγάλο που έκανε την όψη του να κρύβεται στη σκιά. Τα μάτια του γυάλιζαν σαν δύο παγερά κρύσταλλα.

«Αγρότη!» είπε το χαμοδράκι. «Τη γυναίκα σου ζητάς, μα δε θα τη βρεις δίχως τη βοήθειά μου.»

«Μείνε μακριά!» απείλησε ο αγρότης, φοβισμένος και δείχνοντας το ξωτικό με το ξίφος του.

Το χαμοδράκι γέλασε τουρικιά. «Αγρότη! Ξέρω πού είναι η γυναίκα σου...»

«Πες μου, τότε!»

Το χαμοδράκι τού είπε ότι την είχαν αρπάξει ληστές που τους ήξερε· ληστές που το υπηρετούσαν. «Θα σ'την επιστρέψουν, όμως, αγρότη. Αν κανείς τρεις χάρες για εμένα.»

«Τρεις χάρες...»

«Ω, ναι...» απάντησε το χαμοδράκι, τρίβοντας τα χέρια του. «Θα τις κάνεις;»

Ο αγρότης αισθανόταν απεγνωσμένος, γιατί αγαπούσε τη γυναίκα του πολύ. Είπε ότι, ναι, θα έκανε τις χάρες – αν, και μόνο αν, δεν περιλάμβαναν να βλάψει άλλους ανθρώπους.

«Μη φοβάσαι,» του είπε το χαμοδράκι· «δε θα πειράξεις άλλους σαν εσένα.» Και του εξήγησε τι έπρεπε να κάνει.

Έτσι, ο αγρότης έφυγε και πορεύτηκε μες στο δάσος, ακολουθώντας τα σημάδια που του είχε φανερώσει το χαμοδράκι ώστε να μη καθεί, παρότι νύχτωνε, και να φτάσει στον προορισμό του.

Όταν ήταν εκεί, κάθισε σε μια πέτρα και περίμενε, όπως του είχε πει το χαμοδράκι, μέχρι να έρθει το ξημέρωμα. Γύρω του άκουγε παράξενους θορύβους μες στη νύχτα, και ακόμα πιο παράξενα γέλια. Το Σκοτάδι και το Χάος άπλωναν τα πλοκάμια και τα νύχια τους στο μεγάλο δάσος· όλοι το ήξεραν. Αλλά ο αγρότης έμεινε καθισμένος στη θέση του, με το σπαθί του στο χέρι, αν και καρφωμένο στη γη, και την ασπίδα του όρθια παραδίπλα, στο άλλο του χέρι.

Οι ώρες πέρασαν και το ξημέρωμα ήρθε.

Η χελώνα βγήκε από την τρύπα της, όπως το χαμοδράκι είχε προβλέψει ότι θα έβγαινε. Έκανε μερικά βήματα και τέντωσε τον λαιμό της προς τις ακτίνες του ήλιου που περνούσαν ανάμεσα από τις φυλλωσιές του δάσους.

Ο αγρότης σηκώθηκε ευθύς ορθός και ύψωσε το ξίφος του, βαδίζοντας με μεγάλες δρασκελιές προς τη χελώνα.

«Στάσου, πολεμιστή!» του φώναξε ξαφνικά η χελώνα. «Άφησέ με να ζήσω και η ασπίδα σου θα είναι τόσο ισχυρή που τίποτα δεν θα μπορεί να τη θραύσει και από οτιδήποτε θα σε προστατεύει.»

Ο αγρότης, όμως, αγαπούσε πολύ τη γυναίκα του – και αυτό μπροστά του δεν ήταν παρά ένα ερπετό. Κατέβασε το ξίφος του και, με δυο απανωτές σπαθιές, σκότωσε τη χελώνα.

Δεν του άρεσε τούτο που έκανε – το εκλάμβανε ως *κακό* – αλλά έπρεπε να γίνει. Δεν υπήρχε άλλη λύση.

Ο αγρότης έφυγε από εκεί και, ακολουθώντας τα σημάδια αντίστροφα, βγήκε από το δάσος.

Στις παρυφές του, μες στο σούρουπο, συνάντησε πάλι το χαμοδράκι, το οποίο γελούσε κάτω απ'το καπέλο του και ύψωνε δύο στρεβλά δάχτυλα.

Ναι, ο αγρότης είχε δύο ακόμα χάρες να του κάνει.

Και πορεύτηκε αμέσως προς τον επόμενο του προορισμό.

Στις όχθες μιας λίμνης, την επόμενη ημέρα, βρήκε μια άλλη χελώνα. Ύψωσε το σπαθί του και βάδισε καταπάνω της.

Η χελώνα τού είπε: «Μη με σκοτώσεις, πολεμιστή, και θα σου δώσω τη δύναμη καμιά φωτιά να μη μπορεί να σε βλάψει.»

Ο αγρότης αισθανόταν ήδη ένα μεγάλο βάρος στην ψυχή του από τον φόνο της προηγούμενης χελώνας – αισθανόταν ότι ίσως η χελώνα να τον είχε, κάπως, *καταραστεί* – αλλά αγαπούσε τη γυναίκα του πολύ, έτσι χτύπησε κι αυτό το φιλικό ερπετό με το ξίφος του και το σκότωσε.

Κάθισε, μετά, στις όχθες της λίμνης και έπλυνε το πρόσωπό του, και νόμιζε ότι δεν του άρεσε καθόλου η αντανάκλαση που η λίμνη τού έδειχνε... Τον είχε κι αυτή η χελώνα καταραστεί;

Ο αγρότης, οργισμένος, άρπαξε το ξίφος του, που είχε καρφώσει στη γη, και σπάθισε τη λίμνη τρεις φορές· αλλά είδε μονάχα τη δική του όψη να σκίζεται τρεις φορές.

Στράφηκε κι έφυγε με γοργές δρασκελιές σαν να προσπαθούσε ν'αποφύγει κάποιον κυνηγό.

Μέσα από τις σκιές, λίγο παρακάτω, διέκρινε το χαμοδράκι – το διέκρινε σαν εκείνο να βγήκε από το γιγάντιο καπέλο του – και το χαμοδράκι ύψωσε τώρα ένα δάχτυλο προς τη μεριά του.

«Θυμάμαι· δεν έχω ξεχάσει!» του φώναξε ο αγρότης, θυμωμένος. Αλλά μετά αναρωτήθηκε αν φώναζε στις σκιές μονάχα.

Και τούτος ο άνεμος που του απάντησε ήταν γέλιο μήπως;

Ο αγρότης συνέχισε την πορεία του. Δεν ήταν μακριά πια απ'το να ελευθερώσει τη γυναίκα του από αυτά τα τέρατα!

Έφτασε στους πρόποδες ενός βουνού και περίμενε κάτω από έναν βράχο που του είχε πει το χαμοδράκι.

Η τελευταία χελώνα, μεγάλη και γηραιά σαν τις πέτρες γύρω της, φάνηκε να πλησιάζει· και είπε, προτού ο αγρότης προλάβει να υψώσει το σπαθί του – προτού καν προλάβει να κινηθεί:

«Γνωρίζω γιατί είσαι εδώ, πολεμιστή. Βγες από τη σκιά του βράχου. Έλα πιο κοντά μου. Η ηλικία μου είναι... προχωρημένη, και ο καιρός μου είναι κοντά. Αλλά όχι και ο δικός σου! Αν με σκοτώσεις, καταραμένος για πάντα θα είσαι. Αν μ'αφήσεις να ζήσω, θα σου δώσω τη δύναμη – μία φορά και μόνο! – να ταξιδέψεις πίσω στον χρόνο. Και ξέρεις εσύ πού πρέπει να πας.»

Ο αγρότης αισθανόταν το βάρος στην ψυχή του αβάσταχτο από τους φόνους των δύο προηγούμενων χελωνών. Αλλά, επίσης, αγαπούσε πολύ τη γυναίκα του.

Υψωσε το σπαθί του.

Μα όχι για να σκοτώσει κι ετούτη τη χελώνα.

«Δώσε μου το δώρο σου,» ζήτησε.

Η χελώνα τον κοίταξε στα μάτια.

Και είπε:

...Λλα-αμμ...

Τότε, μέσ' από τα σκοτάδια που έμοιαζαν ζωντανά σχεδόν, ξεπήδησε ένα χαμοδράκι: μια φιγούρα σκυφτή, καμπούρικη ίσως αλλά που κινιόταν σβέλτα και πονηρά. Φορούσε ρούχα φαρδιά, από μαύρο δέρμα· και στο κεφάλι του ήταν ένα μαύρο καπέλο, ψηλό και πλατύγυρο: τόσο μεγάλο που έκανε την όψη του να κρύβεται στη σκιά. Τα μάτια του γυάλιζαν σαν δύο παγερά κρύσταλλα.

«Αγρότη!» είπε το χαμοδράκι. «Τη γυναίκα σου ζητάς, μα δε θα τη βρεις δίχως τη βοήθειά μου.»

«Πες μου τι θέλεις,» απάντησε ο αγρότης.

Και το χαμοδράκι τού παράγγειλε να σκοτώσει τις τρεις χελώνες.

Ο αγρότης ξεκίνησε όπως και την άλλη φορά, ακολουθώντας τα σημάδια μες στο σκοτεινό δάσος. Έφτασε στον προορισμό του και κάθισε σε μια πέτρα, περιμένοντας να έρθει το ξημέρωμα και η χελώνα να βγει από τη φωλιά της. Ολόγυρά του το Σκοτάδι και το Χάος έπαιζαν με τα λογικά του. Μήπως όλα τα προηγούμενα δεν ήταν παρά ένα όνειρο; Είχαν πράγματι συμβεί; Μπορεί όντως να

είχε επιστρέψει πίσω στον χρόνο; Έπρεπε να κάνει ό,τι το χαμοδράκι τού ζητούσε αν ήθελε να ξαναδεί τη γυναίκα του!...

Η χελώνα βγήκε απ'τη φωλιά της για να συναντήσει τον ήλιο που γλιστρούσε μέσα στο δάσος.

Ο αγρότης σηκώθηκε ορθός, βαδίζοντας προς τη μεριά της. Το λεπίδι του υψωμένο, στραφταλίζοντας στην πρωινή ακτινοβολία.

«Στάσου, πολεμιστή!» του φώναξε ξαφνικά η χελώνα. «Αφησέ με να ζήσω και η ασπίδα σου θα είναι τόσο ισχυρή που τίποτα δεν θα μπορεί να τη θραύσει και από οτιδήποτε θα σε προστατεύει.»

Ο αγρότης κατέβασε το ξίφος του...

...και η χελώνα εξαφανίστηκε.

Τον είχε εξαπατήσει; Του είχε πει ψέματα;

Μετά, όμως, πρόσεξε ότι η ασπίδα του τώρα έμοιαζε πολύ με το καβούκι χελώνας.

Ο αγρότης ακολούθησε τα σημάδια αντίστροφα για να βγει από το δάσος.

Στις παρυφές του, μες στο κοκκινωπό σούρουπο που ήταν σαν χυμένο αίμα, το χαμοδράκι πετάχτηκε από τις σκιές και τον έδειξε μ'ένα μακρύ μπαστούνι, απειλητικά.

«Με πρόδωσες, αγρότη!» ούρλιαξε. «Η γυναίκα σου θα χαθεί, κι εσύ επίσης!»

Και πέταξε το ραβδί προς τον αγρότη – αλλά δεν ήταν πια ραβδί: ήταν ένα μεγάλο σκουλήκι με φαρμακερό στόμα.

Ο αγρότης ύψωσε την Ασπίδα της Χελώνας και το σκουλήκι κουτούλησε πάνω της και σωριάστηκε στη γη. Ώσπου να συνέλθει και να επιτεθεί πάλι στον αγρότη, εκείνος το σπάθισε τρεις φορές, κόβοντάς το κομμάτια. Το σκουλήκι μετατράπηκε σ'ένα μαύρο υγρό το οποίο απορροφήθηκε από το χώμα μ'ένα μακρόσυρτο σύριγμα και βρωμερές αναθυμιάσεις.

Το χαμοδράκι κραύγασε, εξαγριωμένο, κι εξαφανίστηκε μες στις σκιές.

Ο αγρότης κατευθύνθηκε προς τη δεύτερη χελώνα, γιατί διαισθανόταν πως μόνο μέσω των χελωνών θα κατάφερνε να σώσει τη γυναίκα του. Το χαμοδράκι μάλλον δεν θα κρατούσε την υπόσχεσή του, έτσι κι αλλιώς.

Έφτασε, λοιπόν, στις όχθες της λίμνης και συνάντησε την επόμενη χελώνα. Έκανε να τη σκοτώσει, και εκείνη τού είπε:

«Μη με σκοτώσεις, πολεμιστή, και θα σου δώσω τη δύναμη καμιά φωτιά να μη μπορεί να σε βλάψει.»

«Σύμφωνοι!» αποκρίθηκε ο αγρότης, και κατέβασε το ξίφος του.

Η χελώνα γλίστρησε μες στη λίμνη, και ο αγρότης αισθάνθηκε κάτι να περνά πάνω από το δέρμα του, κάτι που δεν μπορούσε να περιγράψει. Κοίταξε τον εαυτό του και δεν είδε καμιά αλλαγή, αλλά δεν αμφέβαλλε ότι η χελώνα είχε κρατήσει την υπόσχεσή της.

Μη χάνοντας καθόλου χρόνο, κατευθύνθηκε προς τους πρόποδες του βουνού όπου κατοικούσε η τελευταία χελώνα, η γηραιότερη.

Στον δρόμο συνάντησε λιθοβάτες, σταλμένους από το χαμοδράκι μάλλον. Του πειτούσαν πέτρες και έφτυναν φωτιές καταπάνω του. Αλλά η Ασπίδα της Χελώνας δεν άφηνε καμιά πέτρα να περάσει· και οι φλόγες δεν μπορούσαν να βλάψουν πλέον τον αγρότη. Οι λιθοβάτες υποχώρησαν προτού δοκιμάσουν το ξίφος του, κι εκείνος συνέχισε την πορεία του.

Βρήκε την τελευταία χελώνα να τον περιμένει κάτω από τον μεγάλο βράχο.

«Αα, εσύ ξανά...» του είπε.

«Με θυμάσαι!»

«Φυσικά. Και ξέρω τι έκανες.»

«Στην προηγούμενή μας συνάντηση, είπες ότι θα μου δώσεις τη δύναμη να ταξιδεύω πίσω στον χρόνο – αλλά μόνο μία φορά. Τώρα;»

«Θα μάθεις πού έχουν τη γυναίκα σου.»

«Πού;»

«Έχεις ήδη τη γνώση.»

Και ο αγρότης συνειδητοποίησε πως όντως την είχε. Και κατάλαβε ότι το χαμοδράκι προσπαθούσε να τον εξαπατήσει. Οι ληστές, που ήταν ζωάνθρωποι, είχαν καταβροχθίσει τη γυναίκα του, αλλά είχαν κρατήσει τα κόκαλά της, σύμφωνα με τα έθιμά τους. Το χαμοδράκι τού είχε υποσχεθεί πως θα του την επέστρεφαν: και, ναι, τώρα που ο αγρότης είχε τη γνώση που του πρόσφερε η χελώνα, ήξερε ότι το ζωτικό δεν είχε πει ψέματα. Οι ζωάνθρωποι θα του επέστρεφαν το σκέλεθρό της· κι εκείνος, καταραμένος τότε ύστερα από τους τρεις φόνους, θα το κρατούσε ως θησαυρό του, και το χαμοδράκι θα τον έδενε με αυτό και θα τον έκανε υπηρέτη του όπως είχε κάνει τους ζωανθρώπους.

Η κραυγή του αγρότη – που πλέον δεν θα ήταν αγρότης – αντήχησε σαν κεραυνός στους πρόποδες του βουνού.

«Θα τους κυνηγήσω όλους,» είπε στην αρχαία κελώνα, «τώρα που ξέρω πού είναι η φωλιά τους!»

Αλλά αυτή είναι μια άλλη ιστορία από την Ασπίδα της Χελώνας...